

Derimod vedtog man en midlertidig Lov efter en Form, ſom havde været brugt i mange Tider, og da man ikke kunde naa at blive enig om den endelige Finanslov, forlængedes den midlertidige ved 2 ſenere Love, ſaaledes at den kom til at gælde hele Finansaaret ud. Da Statsrevisionen ſaa ſkulde have Regnskabet for Finansaaret 1881—82 til Behandling, viſte det ſig, at der var en grundig Uenighed med Henſyn til Forſtaaelsen af denne Lov, navnlig da af Udtrykket „nødvendige, løbende Udgifter efter de hidtil gældende Regler“. Statsrevisorerne delte ſig i to Grupper, der havde hver ſin Opfattelse, og ſamme Opfattelser gjorde ſig gældende i Tingene. — I Marts 1883—84 blev der paa ny forelagt et Forſlag til en ſaadan midlertidig Finanslov efter den ældre Form, da den ordinære Finanslov var kommen ſaa ſent herop fra Folketinget, nemlig den 8de Marts, at man ſkønnede, at det vilde være tvivlſomt, om man vilde naa til Ende med Behandlingen i rette Tid. Men Landſtinget vilde da ikke gaa ind paa en midlertidig Finanslov i den tidligere Afſattelse, af den gode Grund, at der herſkede en ſaadan Uenighed om Forſtaaelsen af den, at den maatte erkendes at være ubrugelig. Der blev imidlertid i dette Finansaar ikke Brug for en ſaadan Lov, idet det lykkedes at faa en Finanslov vedtagen i rette Tid, men det følgende Aar kom Spørgsmaalet igen. Landſtingets Standpunkt var det ſamme ſom tidligere, men nu opſtillede det en anden Redaktion af Lovforſlaget, ſom det endogſaa gav et andet Navn. Som vi alle vide, endte det den Gang med, at man hverken fik nogen ordinær eller nogen midlertidig Finanslov, hvorimod man fik en foreløbig Lov i Henhold til Grundlovens § 25, og det er dermed, vi have maattet nøjes i de ſiden da forløbne Aar, indtil det i Gaar lykkedes os at komme til en endelig ordinær Finanslov igen. Man vil nu let ſkønne, at efter hvad der ſaaledes er paſſeret, maa det være ſærdeles pinſeligt, da vi nu have faaet en ordinær Finanslov, at vi ſaa ogſaa i fornødent Fald — hvis det i kommende Tider ſkulde hændes, at man ikke kan naa at blive færdig med den ordinære Finanslov i rette Tid — ere enige om, hvorledes den midlertidige Finanslov ſkal ſe ud, ſom man maa benytte ſom en Nødhjælp. Alſaa det

er Grunden til, at vi have ment, at vi maatte foreſlaa her i Tinget, ligesom det ogſaa er ſket i det andet Ting, at vi enes om at udtale, at ſaadan kan en midlertidig Finanslov paſſende ſe ud.

Jeg ſkal tilføje, at ſelvſølgelig er det ikke Meningen, at det ſædvanlig ſkulde ende med, at vi hvert Aar, naar vi naaede den 1ſte April, ſkulde have en ſaadan Lov. Nej, vi gaa ud fra, at man herefter vil beſtræbe ſig, ſaavel fra Regeringens ſom fra Folketingets Side, for at fremme Behandlingen af det ordinære Finanslovforſlag ſaaledes, at det kan være heroppe ſaa betids, at det kan være paſſende Tid til at behandle Lovforſlaget, ſaaledes at det ogſaa, naar der ſker Ændringer i det, og ſelv om det ſkulde gaa til Vællæsudvalg, kan naa at blive færdigt til 1ſte April. Denne midlertidige Lov, hvortil her en Formel foreſlaas, er og kan kun være en Nødhjælp. — Jeg nævnedes, at vi vente, at man baade fra Regeringens og fra Folketingets Side vil beſtræbe ſig for, at Maalet kan naas, at vi kunne blive færdige med den ordinære Finanslov i rette Tid hvert Aar. Thi det maa jo erkendes, at om end Skylden for, at Finanslovforſlaget er kommet ſaa ſent herop fra Folketinget i de ſenere Aar, vel nok for en ſtor Del er at ſøge i den vidtløftige Behandling, der andet Ting undergiver Forſlaget, ſaa maa man indrømme, at Skylden tillige for en Del er Regeringens, idet de forſkellige Miniſterier blive ved at komme med Ændringsforſlag lige til henimod den Tid, hvor 3dje Behandling ſtal foretages derne. Det maa nødvendigtviſ ſinke Behandlingen der i høj Grad, og det, vi forvente fra Regeringens Side, er alſaa dette, at den vil undgaa at kaſte Spørgsmaal, finansielle Spørgsmaal, af ſtørre Betydning ind i Behandlingen paa et ſaa ſent Tidspunkt, at de i væſentlig Grad ſinke Behandlingen i Folketinget.

Det Punkt, der er anført under Nr. 2, gaar ud paa, at ved Behandlingen af de af Regeringen i Medfør af Grundlovens § 25 for Rigsdagen forelagte foreløbige Love iagttages, at der, naar en ſaadan Lov ikke bliver forkaſtet af det Ting, for hvilket den er forelagt, gives det andet Ting Bejlighed til inden den paagældende Rigsdagsſamlings Slutning at træffe ſin Afgørelſe med Henſyn til ſamme. Det er en Udførelſe af